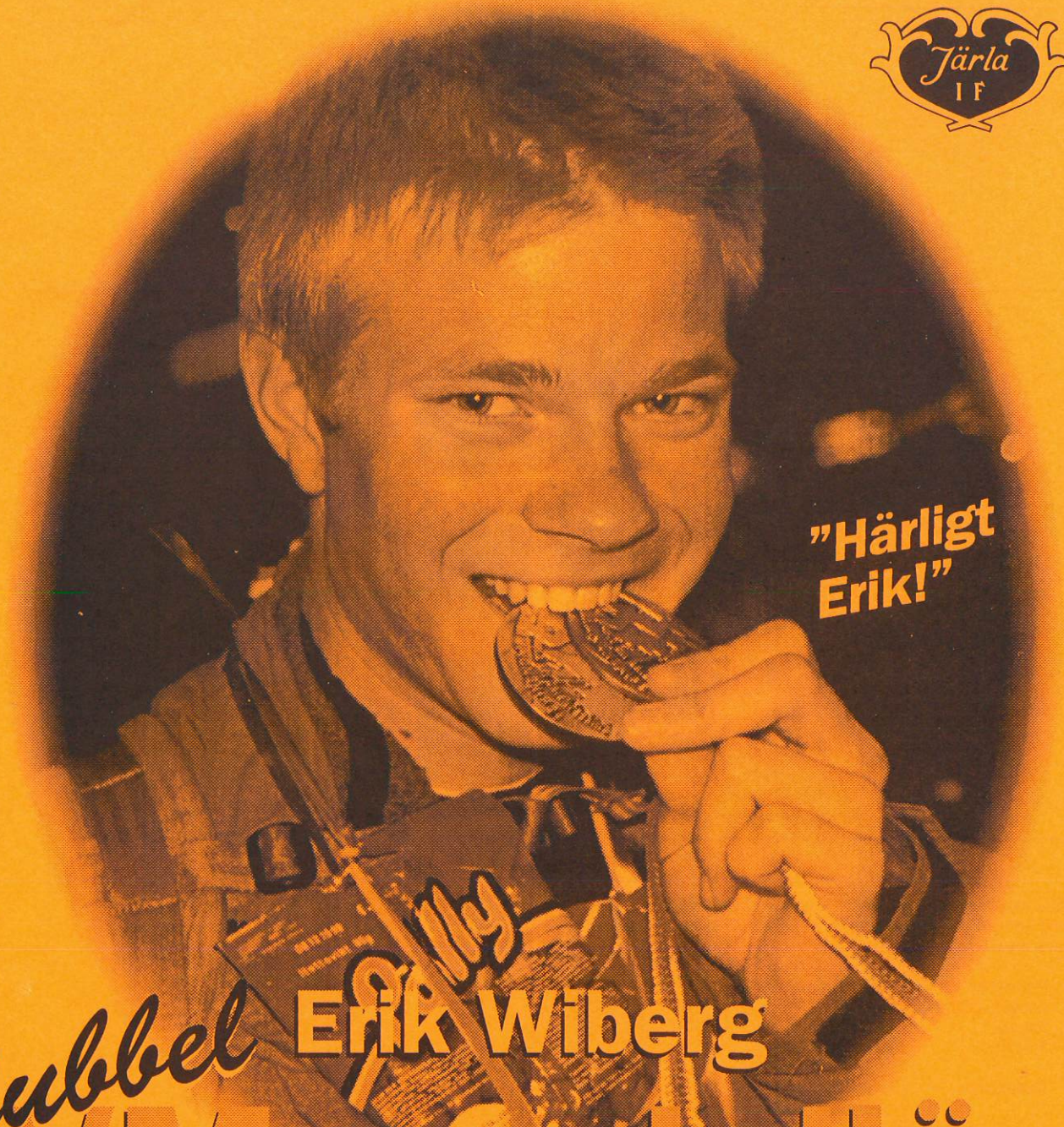

MAGAZINET

Järla IF Orienteringsklubb, Nacka

Nr 1, april 1999, årgång 29

**"Härligt
Erik!"**

dubbel **Erik Wüberg**
VIM-medaljör

JBO -98
– vi har hela listan

Tranan, Putte & Lasse
i långloppscirkusen

REDAKTIONSruta

Järlamagazinet är Järla IF OK:s officiella klubbtidning och utkommer i tre nummer per år till klubbens medlemmar.

Redaktör: Fredrik Trahn
Layout, original,
Repro: Bengt Hall
Tryck: Jannes Snabbtryck

Redaktion: Järlamagazinet
c/o Fredrik Trahn
Alphyddevägen 67
131 35 Nacka
08-718 14 62
ftrahn@usccmail.bms.com

Åsikter uttryckta i tidningen behöver inte nödvändigtvis överensstämma med Järla IF OK:s ståndpunkt utan står för respektive artikelförfattare. Osignerade artiklar är skrivna av redaktionen.

Nästa nummer fullmatat med reportage från vårens alla tävlingar och äventyr dyker upp lagom till hängmattan under äppelträdet.

20-åriga Nacka-killen Erik Wiberg, Järla IF, är uttagen i truppen till junior-VM i skidororientering som avgörs i bulgariska Yondola Belmeken den 3-6 mars.

Förra helgen imponerade han vid uttagningsstävlingarna i Östersund.

– Skönt att komma med till VM, säger Erik. Jag har fått självförtroendet efter SM-silvret.

– Nu ska jag inte tävla mer innan vi åker till Bulgarien. Jag ska träna och ta det lugnt för att hitta form och inspiration.

Juniorlandslagets förbundskapten Robin Johansson är imponerad av Eriks framsteg denna säsong.

– Erik är jättekort stark just nu. Han har tagit ett kliv framåt ambitionsmässigt, och han tränar bättre. Förut visste väl Erik inte riktigt vad han ville med sitt skidororientande.

Enligt Robin Johansson har Erik Wiberg kapacitet att bli bland de tio bästa på den korta distansen.

– Ja, om han har en riktigt bra dag hamnar han i toppen. Erik är mycket säker på att orientera och han är definitivt ingen dålig skidåkare.

Skidororientering är ännu så länge en relativt anonym sport. Robin ger en kortfattad beskrivning:

– Det är som vanlig orientering med kontroller, fast man har skidor på fötterna.

– Det finns en labyrint av spår utlagda i skogen. Samtliga spår finns med på kartan. Det gäller att göra det snabbaste välet mellan kontrollerna.

Vad är viktigt, att vara bra på att åka skidor eller på att läsa kartan?

– Man måste vara bra på båda sakerna, annars går det inte.

LARS ALLERSTEDT

Erik om VM i skidororientering

"Armbandet fick mig att glömma smärtan"

Brons i sprintertävlingen och silver i stafetten!

Wiberg hem från JVM med två medaljer

SKIDORIENTERING. 20-åriga Nacka-killen Erik Wiberg reste hem från junior-VM i bulgariska Jundola med två medaljer i bagaget. I kortdistansen blev det brons. Han var bäst och en halv minut efter segrande norrmannen Olav Baken-Hagella. Och i stafetten bidrog Erik med en fin uppvärmning på andra stricken till att Sverige tog silver. Norge vann. Lite sensationellt att Erik gjorde så bra ifrån sig med tanke på att JVM var hans debut i landslagssammanhang. Han lyckades verkligen pricka formtoppen, säger Fredrik Trahn som är Eriks tränare i Järla IF.

VM-brons till Erik

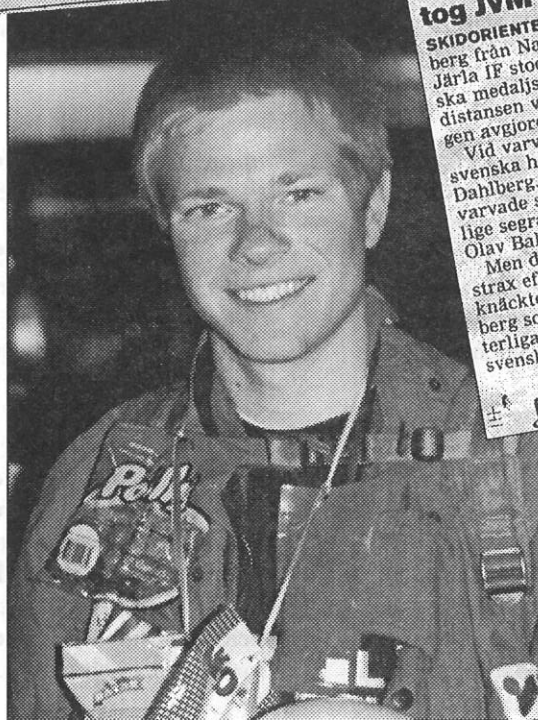
SKIDORIENTERING. Erik Wiberg, Järla IF, har haft en lyckad säsong. I kortdistansen tog han 1:50 efter norrmannen Olav Baken-Hagella. Medaljen var en revansch för 13-åringens plats i klassisk distans tidigare i veckan. Det var ett tufft och varmt lopp. I slutet var det hela 20 plusgrader. Tävlingsarna gick i Jundola, Bulgarien på hög höjd (1800 meter). Erik avslutade täv-

Wiberg från Järla tog JVM-silver

SKIDORIENTERING. Erik Wiberg från Nackaklubben Järla IF stod för den svenska medaljskörden då kortdistansen vid JVM på fredagen avgjordes.

Vid varvningen stod det svenska hoppet till Peter Dahlberg. Kirunagrabben varvade som tvåa efter slutliga segraren, norrmannen Olav Baken-Hagella.

Men då norrbottningen strax efter varvningen knäckte skidan var det Wiberg som såg till att fixa ytterligare en medalj till den svenska truppen. TT, Jundola

Erik Wiberg får åka VM

SKIDORIENTERING. Järla-killen Erik Wiberg tog silver i stafetten och brons i kortdistansen vid junior-VM i Bulgarien. Det var en bra avslutning på en framgångsrik säsong. Erik Wiberg är från Järla IF och har tidigare varit med i VM i skidororientering. Han har också varit med i VM i skidororientering. Han har också varit med i VM i skidororientering.

Erik Wiberg är från Järla IF och har tidigare varit med i VM i skidororientering. Han har också varit med i VM i skidororientering. Han har också varit med i VM i skidororientering.

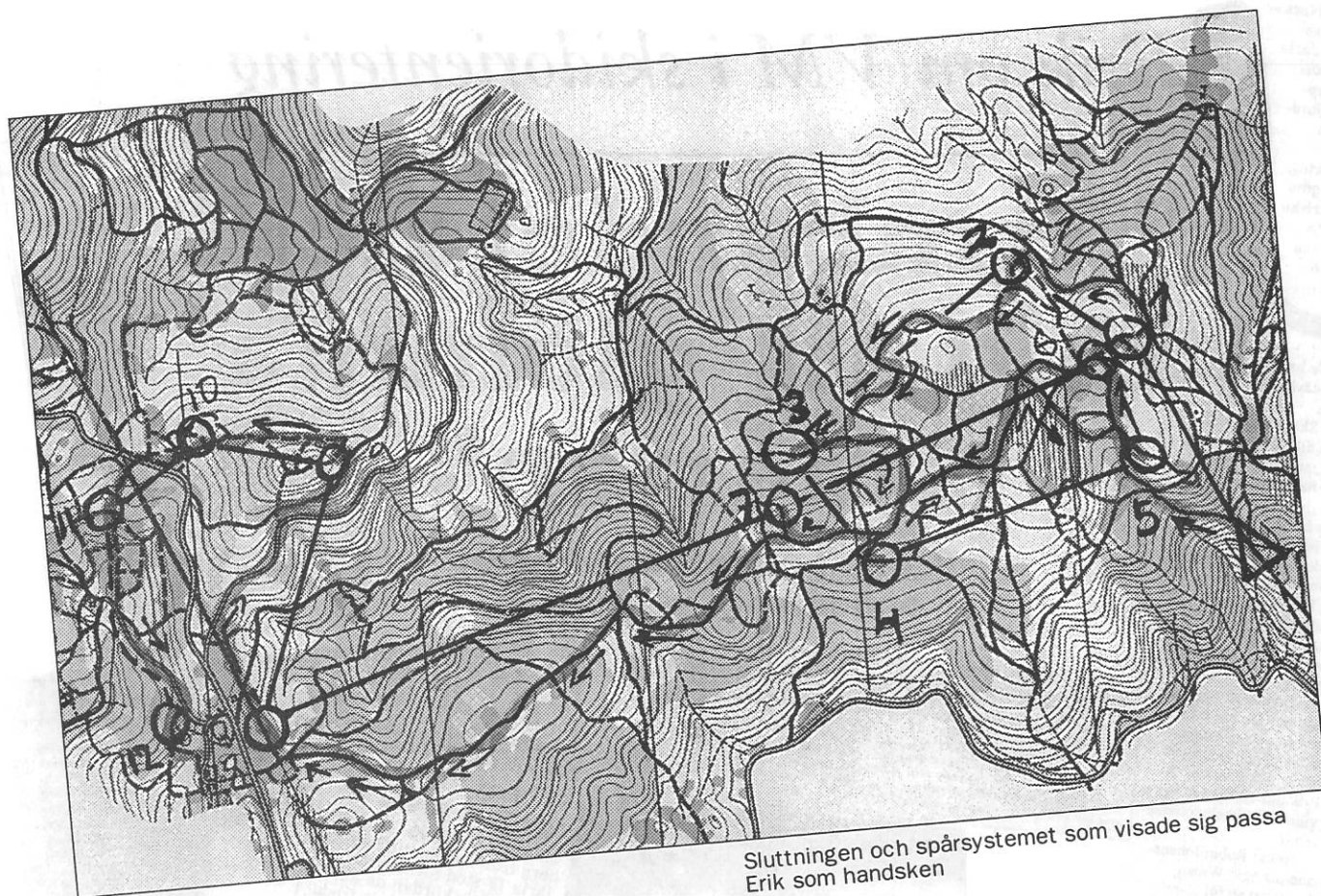
Under mina tre år på Mora skidgymnasium har jag hela tiden drömt om att få deltaga på ett juniorvärldsmästerskap. När jag började den här säsongen var det min absolut sista chans.

Av Erik Wiberg

Jag hade misslyckats de tidigare två åren. Sommarträningen hade gått uselt. När skolan började kändes det som jag i praktiken var otränad. Sjukdomar hade förföljt mig under hela sommaren, vilket inte är något ovanligt om man heter Erik Wiberg, det kan ni fråga vem som helst som känner mig någorlunda.

Jag har genom åren blivit sjukdomens mästare.

Under mina två första år hade jag delat lägenhet med andra men nu skulle jag bo själv. Jag bestämde mig för att försöka att laga lite bättre mat och äta mer grönsaker. Det fungerade bra för jag höll mig frisk hela hösten och fick den välbehövliga träningen

Slutningen och spårsystemet som visade sig passa Erik som handsken

som är så otroligt viktig för att ha någon chans under vintern. Så när första GP-tävlingen skulle gå upp i Kiruna 16:e december kände jag mig i toppform. När jag nu kan se tillbaka på säsongen kan jag konstatera att jag verkligen var i mitt livs form då. Synd bara att jag inte fick vinna GP-premiären när jag var på topp, men jag var nöjd tvåa och fick den start på säsongen som jag ville ha.

Direkt efter tävlingen i Kiruna reste jag till Australien, för att hälsa på min syster Louise. Där blev inte så mycket träning förutom lite löpning på beachen så när jag sedan kom hem så var toppformen som bortblåst. Men det gick ganska bra på tävlingarna ändå och jag kunde veckan innan sista uttagningstävlingarna för VM få reda på att jag var uttagen i truppen som nummer tre. Det var otroligt skönt att veta att jag blivit uttagen redan innan sista uttagningstävlingen. Nu kunde jag rikta min träning endast mot junior-VM.

Osäker vid hög höjd

Nu var väskan och skidorna packade. Vi reste från Mora tidigt måndag morgon den första mars. Resan gick med flyg till Sofia i Bulgarien. Därefter blev det buss i tre timmar till hotellet som låg en bra bit upp i bergen. Det var med väldigt blandade känslor jag anlände. Jag visste att jag borde vara i form men jag hade ingen aning om hur min kropp skulle reagera på den höga höjden.

Tävlingarna avgjordes på 1800 meters höjd och hotellet där vi skulle bo låg på 1400. Endast en dag hade jag på mig att acklimatisera mig. Ni kanske

minns skid-VM i år. Det gick inte så bra för svensarna, de sa att de inte var i form och att de blev stumma snabbt på den höga höjden. Skid-VM avgjordes i Ramsau på 900 meters höjd vilket var hälften så högt som där jag skulle tävla. Och något höghöjds läger har jag aldrig varit på. För att ytterligare spå på de svåra förutsättningarna så visade det sig att orienteringen är helt annorlunda mot i Sverige.

Hotellet såg och var mycket bättre än vad jag någonsin hade kunnat drömma om. Men när man hade gått upp för de fyra trapporna var pulsen och andningen alldeles ansträngd! Hur ska det här gå tänkte jag? Första middagen var inte heller speciellt kul. De bulgariska specialitéerna visade sig inte från den bästa sidan. Men som tur hade vi med oss en massa pasta och pålägg.

Fel uppladdning

När så den långa distansen var avverkad på onsdagen var jag mycket nedstämd. Jag hade missat första kontrollen och efter det bara åkt omkring och "flummat". Efter en titt på sträcktiderna kunde jag se att jag efter mer än halva banan legat före killen som blev femma med en minut och han hade bara sekunder upp till bronset. Jag blev 13:e.

Då kom jag på vad jag hade gjort för fel. Jag hade laddat upp tvärt emot mina vanliga metoder. Mina tankar skulle kretsa kring att det inte var något VM utan bara en vanlig tävling, för att inte bli nervös. Annars brukar jag verkligen påminna mig själv att det är en viktig tävling och att det är verkligen nu

det gäller. Den uppladdningen sker hela tiden ungefär en vecka innan tävlingen. Jag dagdrömmer om loppet och ser mig själv vinna eller stå på pallen. Det är otroligt viktigt att kunna se sig själv vinna.

Armbandet på plats

Så för att förändra min inställning inför korten tänkte jag att det är verkligen nu det gäller. Och för att jag inte skulle glömma bort det i skogen tog jag på mig ett vänskapsband som alla fått av arrangören. Om jag kände att jag var trött skulle jag bara titta på bandet och kämpa lite mer. Nu i efterhand så vet jag ju att det lyckades men jag var lite osäker ändå.

Loppet som sådant var inte ett av mina bästa men dock ett av mina bättre. Missade ingenting och fick snart syn på norrmannen som startade före. Fick lite hjälp av det in och ut från de första kontrollerna, då jag visste vad han hade valt för vägval. Bort mot publikkontrollen var det en relativt lång sträcka, nu jävlar gäller det tänkte jag och kollade på mitt armband. Körde stenhårt och när jag så kom till publikkontrollen fick jag höra att jag ledde med tre sekunder.

Negativt med positivt besked

Kvällen innan hade vi fått säga om vi ville ha matchning vid publikkontrollen eller inte. Då trodde jag att jag ville ha det, men så här i efterhand hade jag nog valt att inte få det. För när jag fick höra att jag ledde blev jag helt stum och när jag blev så stum i kroppen blev jag stressad för det kändes som jag tappade tid. Men jag lyckade att vända tankarna och tänka positivt, det är ju ingen direkt nackdel att leda. Min avslutning blev inte den bästa, men det räckte ju ändå. När jag gick i mål tog jag ledningen med 45 sekunder. Men jag kom aldrig upp på resultatlistan. Så det blev en orolig väntan innan jag kom upp.

Nervös väntan

Ni anar inte hur det känns att leda ett juniorvärldsmästerskap och det är en massa folk kvar i skogen. I ett slags rus i kroppen lämnade jag TC omedelbart för att jogga ner. När jag sedan kom tillbaks hade jag blivit slagen av en finne, Pasi Kiskinen. En andra plats är ju inte så dumt, tänkte jag. Dessutom låg min landsman Peter Dahlberg på tredje plats och det gjorde ju inte saken sämre. Efter lång väntan tyckte alla att det stod klart att jag skulle bli tvåa och Peter trea. Då kunde jag inte hålla tillbaka tårarna längre, detta hade jag drömt om i tre års tid och nu så hade drömmen slagit in. Ni skulle bara veta vad jag ryser nu när jag skriver detta. Tyvärr kom en norrmann och tog hem det så att Peter blev utan medalj, men jag var överlycklig för mitt brons.

Silvergänget: Erik Wiberg, Peter Dahlberg och Peter Arnesson

Tog ett silver också...

Dagen efter fick jag ett silver i stafett men det är en annan historia. Jag kunde åka hem från Bulgarien med resultat långt över förväntan. Jag hade fått uppleva Bulgarien och den höga höjden som är mycket speciell, känslan av fysisk ansträngning och utmattning är helt annorlunda. Man blir egentligen aldrig riktigt trött och får ingen mjölksyra. Istället kämpar man hela tiden emot ett fruktansvärt illamående som blir värre ju mer man tar i.

Jag vill tacka alla i Järla och alla andra som önskade mig lycka till via e-post och till alla gratulationer och för mitt mottagande vid Arlanda.

Festligt mottagande vid hemkomsten till Arlanda.

Bland fönsterluckor och flourvallor i Val di Fiemme

Av Putte Hävrén

Efter ett idogt dividerande fram och tillbaka beslöt Tranan, Lasse E, Sven Rinman och jag att testa snökvaliten i Tyrolen. Eftersom vi numera kan betrakta oss som vallaexperter och vet exakt hur skidorna ska prepareras inhandlades diverse pulverburkar som av pris-klassen att döma borde vara rena undermedlet. Frågan är om kroppen har någon betydelse numera.

Tranan nosade upp någon lokal italiensk väderstation på Internet och fick vallatips av Niklas Jonsson så allt kändes kanon och väl förberett. Vi var av tidsskal nödsakade att valla hemma. Att gå upp kl fyra på morgonen och försöka ladda upp med kolhydrater är ju inte så lätt. Att dessutom bli blåst av taxichauffören gjorde ju inte saken lättare.

Väl framkommen till Gasthaus Schlossberghof i Lienz i Österrike på sen eftermiddag hans inte mycket mer än att titta på spåren. Med vår pulvervalla och finfina pistade spår så skulle nog Dolomitenlauf ganska snabbt avverkas.

Lasse E, Tranan och jag intog position i främsta ledet tillsammans med Botvinov och grabbarna. Kallt som tusan var det och snön kändes en aning

Höghöjdsträning i Passo Passo Lavaze.

kärv. Att tränga sig fram till att stå i första raden med alla stjärnor för att efter startskottet se alla svischa förbi var kanske inte så lyckat rent psykologiskt. Men att se både Tranan och Lasse göra samma sak var direkt nedbrytande. Det här skulle bli en kämpig resa.

Banan som är 65 km är ganska flack och går i huvudsak i öppet landskap nere i en alpdal vilket gör

åkningen ganska enahanda. Emellertid är omgivningen mycket vacker med sina höga alper och byar som man passerar. Efter en oerhört trög start i några mil kom man ut i solen då det genast gick mycket lättare och snart kör man uteder en älv i cirka tio km där skidorna gick hyfsat och jag fick förhoppning om att köra ifatt Lasse. När jag sedan kom fram till

Tranan var den ende av Järlaiterna som körde klassiskt den här veckan, här i Lavazeloppet.

banans enda backe som var desto jobbigare och tog slut gav jag upp och insåg jag att här gällde det att ta sig i mål.

Starkvaror vid vätskekontrollen

Vid näst sista vätskan när det var tio km kvar kunde man få något stärkande om så önskades, men min starka karaktär tog överhanden och därför tackade jag nej till en schnaps. Jag hoppades dock att Lasse hade tagit en vilket då förmodligen hade ökat mina chanser att komma ikapp. Men tyvärr hade jag inget flyt riktigt, men jag tog mig i mål med Liens gator som slutkilometrar och helt plötsligt kändes allt betydligt bättre speciellt när Lasse bara var cirka tre minuter före och Tranan hade gått bra. (Lite för bra tyckte vi med viss avundsjuka malande i huvudet.)

Fördelen med Tyrolen är att skidkulturen här nere inte är den enda kulturen, utan det finns även andra, till exempel ölbrickande, gärna kombinerad med någon schnaps. Kulturintresserade som vi är studerade vi naturligtvis även detta ämne.

Våra tider kan kanske vara intressant för alla utom för mig

1	Michail Botvinov, Österrike	2.23.38
2	Johann Muhlegg, Tyskland	
114	Fredrik Trahn	2.59.08
432	Lars Englund	3.40.30
461	Lennart Hävren	3.43.25
855	Sven Rinman	4.37.27

Gick tungt att gå upp på morgonen efter beroende gårdagens olika kulturaktiviteter men vältränade som vi är så klarade vi av även det. Och när gashofinnehavaren, som förresten var nära släkt med Hermann

Nogler, bjöd på lite morgonmedicin som vi efter viss tvekan tog emot, kändes allt betydligt lättare och ganska omgående började diskussionen om nästa lopp som heter Marcialonga.

Bussresan från Österrike till Italien var ju en upplevelse som gick ner mot Toblach där Elofsson åkt så bra i början av säsongen. Där svängde vi söderöver ner mot Cortina som helt klart satte vår chaufför på prov. Från Cortina körde vi sen över Passo Falzarego där Tranan och jag för några år sedan varit och vandrat ihop. Via ytterliggare ett pass Passo Pordoi så kom vi fram till Canazei som är en välkänd turistort för alpinåkare och som även utgör en vändpunkt för Marcialonga och därifrån är det inte långt till Cavalese där vi skulle bo på ett hotell som heter Hotell Coronelle.

Genast började höghöjdsträningen uppe vid Passo Lavaze som ligger på 1800 meters höjd med en jättefin skidanläggning. Många mils kanonfina spår, klassiska och skejt, på en underbar alpin plåtå. Tranan skulle på torsdagen åka ett klassiskt tvåmilslopp som heter Lavazeloppet. Vi andra tränade som tusan veckan igenom på flera fina ställen och vi började känna oss ganska möra inför Marcia.

Chockupplevelse

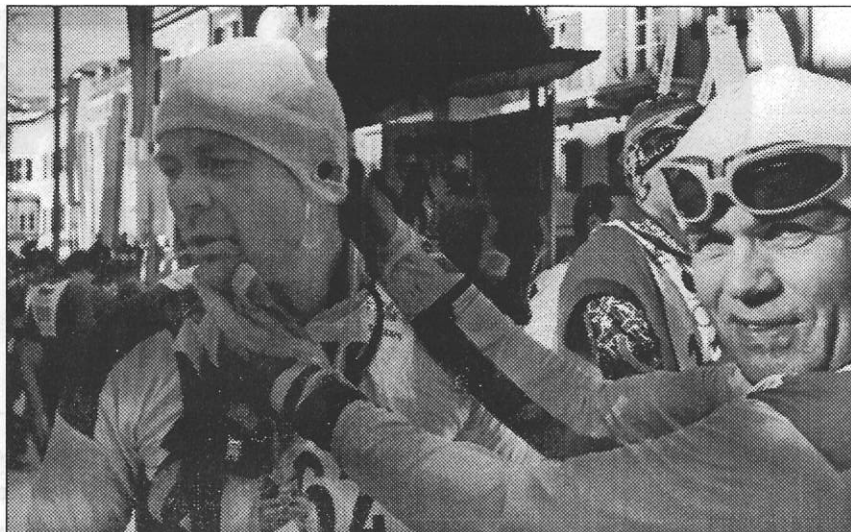
Dagen innan starten av det mytomspunna Marcialonga i Val di Fiemme-dalen erfordrades ett studium av starten som blev en chockartad upplevelse i storm och 15 minus. "Det här går bara inte." Självt inhandlade jag en ansiktsmask för kylans skull så att jag såg ut som Hannibal Lector i När lammen tystnar. Som tur var upphörde vinden och på morgonen för loppet var det bara kallt, minus 17.

Eftersom man tillhör dom bättre i denna sport får man stå långt fram. Lasse kämpade hela veckan med att försöka seeda upp sig till vårt led, dock utan framgång. Inte ens med hans bästa charm ville italienskorna på tävlingskansliet lyssna på honom. Detta innebar att Lasse fick starta fem minuter efter oss som är elit.

Pang, och så gick starten. Ganska omgående blir det trångt i spåren och efter bara en kilometer går det bara att åka en och en. Efter ett par kilometer kör man in i en by som heter Moena där man kör i trånga gränder och små torg och sedan brant uppför och redan här vände jag mig om för att se om Lasse var på gång. Överallt står massor med folk och skri-

ker och hejar, tanter och gubbar och familjer, alla är ute när Marcialonga kommer till deras by en gång om året. Det infernalisiska hejandet, "Forza-forza Lennart!" ackompanjeras av tyrolorkestrar.

De första 17 kilometrarna går upp i Val di Fiemme-dalen till Canazei där loppet vänder neråt och förhoppningsvis får man en ganska behaglig flack lätt utförsörkning i cirka 45 km. De första 17 km var emellertid näst intill vidriga i det före som nu var. Dessa kilometer tog 1.27 för mig och 1.32 för Lasse. Tranan flöt dit på 1.15 tror jag. Tämligen utmattad vände det dock neråt till slut. Föret kändes fortfarande trögt men av någon anledning rullade kilometrarna förbi.

Praktvurpan är ett faktum

Efter 35 km passerar man den lilla staden Moena igen, nu på andra sidan floden. Precis vid ingången till staden är det en brant utförsörkning innehållande en 180-graderskurva och omedelbart efter kurvan forsar man in bland gränderna där fullt med folk står och hejar. Jag, som tycker att jag är ganska bra på utförsörkning, satte fart och klarade kurvan galant. Dock gled jag ikapp en konkurrent som inte hade riktigt samma fart som jag. Det gick inte att köra om, utan jag fick försöka åka upp på en slags snövall för att inte köra in i honom. Kom upp på snövallen och började vackla oroväckande att tappa balansen vilket innebar att jag blev tvungen att flytta ut skidan ett snäpp. Där fanns dock inte någon snö utan asfalt alldeles intill ett hus. Självklart stöp jag handlöst framåt med fruktansvärd fart och där blev jag liggande med ett vrak. Låg stilla någon sekund för att känna på läget. Upptäckte att jag inte kunde röra på mig då jag trasslat in mig i en fönsterlucka bakom en italiensk blomlåda där ena skidan på något sätt åkt in i lamellerna och det hela kändes ganska tungt.

Det skrikande jublet blev med ens tvärstyt när publiken såg min vådliga luftfärd. Trodde ett tag att både skidor, stavar och ben hade förvandlats till kaffeved. Två av ortsbefolkningen förbarmade sig och höll på ett tag med att få upp mig. Stod stilla en stund och kände efter om jag var skadad på något sätt och otroligt nog var utrustningen inte trasig. Till min förvåning kändes allt okej och jag kom igång med skidåkningen igen. Eftersom jag ramlade vid ett trångt publikställe vidtog ett jubel som var ganska häftigt när jag äntligen gav mig iväg igen. Tänk på maratonlöparen som glider in som segrare på OS-stadion inför publikens jubel.

Tämligen mör rullar det hela vidare och mina skidor börjar gå bättre nu när solen börjar verka. Nästa stad som passerar är Predazzo och även här kör man in i staden som dock ej innehåller några vådliga

Artikelförfattaren stadgas upp efter målgång, nöjd att ha överlevt Molinabacken

utförsörkning och jag klarar mig helskinnad och kunde även hinna inta lite dricka...

Efter 50 km går spåret genom VM-stadion från 1991 i Val di Fiemme och jag tänker på hur Torgny Mogren och Gunde Svan krossade allt motstånd som rörde sig då.

Jag åkte med en begynnande förkylning i kroppen och kände mig ganska kraftlös och vände mig flera gånger om, men ingen Lasse syntes till. Han kanske har kört om i smyg?

Mina skidor gick som sagt ganska bra så jag tog mig fram ändå och började nu tänka på slutmilen som innehåller någonting som kallas Molinabacken. Lasse har ju åkt förut och den ena skräckhistorien efter den andra som blev värre och värre berättades under veckan. Molinabacken satt tillslut som en klump i magen, redan innan start. Följande förmedlades:

Efter 60 av loppets 70 km kommer backen som går uppför igenom staden Molina på smala gränder och därefter vänder det hemåt de sista tio kilometrarna till målet. Det låter ju inte så farligt men tyckte ändå att jag förberett mig på det värsta.

Kom fram till Molina i ett så ganska omtöcknat tillstånd där man fick dricka, apelsin och chokladbitar. Här på sista kontrollen finns alla möjliga godsaker om

man vill, starka ostar, korvar, bullar, mackor, powerbars, power-gel och schnapps och varmt vin. Stannade ett tag och intog det jag ansåg mig behöva och kände mig ganska tillfreds med att det bara var tio km kvar. Påhejad av speakern för jag iväg, kollade bakåt efter Lasse såg honom dock ej, och tänkte jag tar det lugnt.

"Högt uppe på alpsluttningen ser jag små, små varelser som klättrar brant uppför och förstår nu att Molinabacken är betydligt tuffare än jag någonsin kunde föreställa mig."

Backen börjar

Stigningen började och spåret snirkade sig fram i gränderna och jag tyckte att det var tämligen jobbigt. Emellertid tog byn ganska snart slut och det flackade ut och det hela kändes något bättre. Jag var glad över min fantastiska förmåga att mentalt kunna förbereda mig för det värsta och således skaffa mig styrka inför sådana situationer. Rullade på lite svagt uppför och jag funderade på om vi inte skulle vända hemåt nu. Bena var rätt trötta och i övrigt kände jag mig ganska kraftlös.

Jag lyfte blicken uppåt höger och tittar högt uppe mot alpsluttningen och tänker på vilka höga berg det finns och vad vackert ändå själva livet kan vara. Tittar ner i snön och får någon orolig känsla i kroppen och jag funderar vad det var jag såg långt däruppe. Vågar knappt titta upp igen men känner att jag måste, tror inte mina ögon och tänker att det här är inte sant. Högt uppe på alpsluttningen ser jag små, små varelser som klättrar brant uppför och förstår nu att Molinabacken är betydligt tuffare än jag någonsin kunde föreställa mig. Oxbergsbacken i Vasaloppet som är ganska fruktad känns ganska löjlig i sammanhanget. Det sägs också att Muruhattsbacken på Flyktingloppet är rena barnleken mot Molinabacken.

Som tur är har man alltid en valmöjlighet, nämligen att bryta och skylla på något sjukdom.

Känner dock att har jag redan riskerat min hälsa genom att åka med en förkylning i kroppen

Stannar och vilar

Och kommen så långt i loppet känns det rätt tungt att kliva av nu. Det känns tungt att bara vara här. Uppbådar mina sista krafter och påbörjar den enorma klättringen och tycker bara synd om mig själv. Förmodligen har jag det kämpigast av alla. Mina sista krafter räcker tyvärr inte så länge och jag måste stanna tillslut. Spåret är dock så smalt att man måste gå åt sidan på små parkeringsplatser och nästan ha känslan av att riskera att ramla utför ett stup. Senare i loppet står det militärer här och rycker ut de åkare som är för trötta och åker för sakta i kön.

När jag vilat en stund försöker jag kliva in igen men de andra skidåkarna släpper inte in mig. Förbannat att alla jämt ska tävla i alla situationer. Självklart hade jag släppt en stackars utmattad skidåkare framför mig. Tog saken i egna händer och slog mig helt enkelt in i spåret och kämpade på. Ganska omgående blev det en lucka framåt och bakifrån tryckte det på så jag insåg att om jag inte vill bli

omkullkörd av ettriga italienare eller få en stavspets i benet så bör jag nog vila en stund till på nästa parkeringsplats. Kliver in i spåret igen när ett gäng på ca 30 man passerat och undrar varför i h-e backen aldrig tar slut. Tidens tand löser många problem så till slut når även jag toppen och tänker att det här var

det värsta jag varit
med om
och

"Smirre och Molle? Nej, men förvillande lika – det är ju Lasse och Putte.

ändå
har jag gjort
lite grann i mina dar.

Njuter av att de sista fyra km nu förmodligen med lätthet kan avverkas. Det kommer dock en massa småbackar – bland annat en där man byggt en bro som är så smal att det inte går att skejta. Här får man hänga på armarna som redan hänger av sig självt. Kommer ut på en lång alpsluttning där spåret går svagt uppför på skrå och tänker att tar inte detta slut någon gång. Jag tänker att jag ska aldrig mer besöka Italien och definitivt inte åka Marcia någon mer gång och förmodligen kommer min packning hem kännas betydligt lättare när jag kastat allt som har med skidor att göra inkl pulver. Jag tvingas att stanna en tredje gång och ser alla andra som med äckligt käck min svichar förbi. Själv tycker jag dom bara gör sig löjligen. Ingen hjälper mig och jag tänker att jag kan ju inte dö så här och uppbådar ånyo mina sista krafter som inte finns.

Målet uppenbarar sig till slut

Cavalese som staden heter där målet ligger (ett tag trodde jag inte att det fanns något mål) börjar skönjas och på något sätt tar jag mig uppför gränderna in mot mål och kör sakta på upploppet för att på något sätt njuta av den ganska fantastiska känslan av att något hemskt faktiskt håller på att ta slut. Vacklande ser jag Tranan sitta där i solen och vänta och alldeles strax vinglar även Lasse i mål som även han ser ganska tagen ut. En ivrig diskussion vidtar om vem som har haft det värst och naturligtvis är det jag.

Nåväl, man återhämtar sig och genast måste vätskeförlusten återställas och då vi även är rätt frusna så behövs något varmt och vi blir rekommenderade

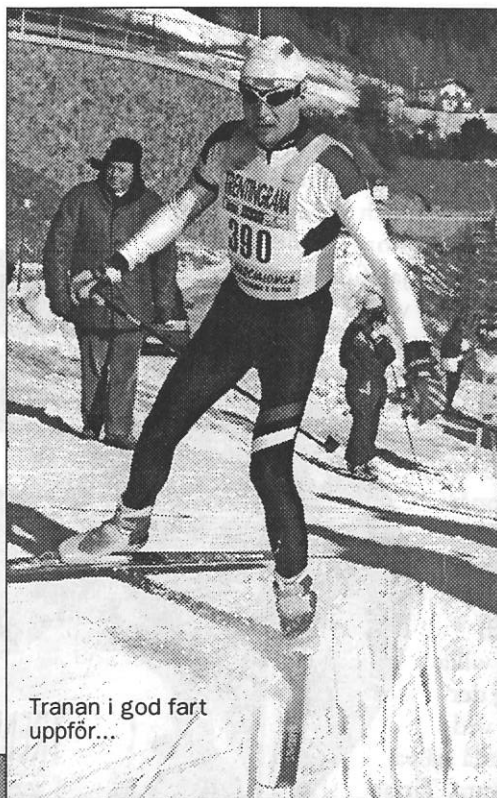
ortens lokala Gluhwine och snart känner vi oss både varma och glada och jag bestämmer mig för att inte kasta grejorna. På väg hem till hotellet glider vi in på en bar och stöter ihop med en gammal Järlait, Toppe Einarsson, som också kört loppet. Man kan väl säga att det tog tid innan vi var uppe vid hotellet.

Våra tider blev följande:

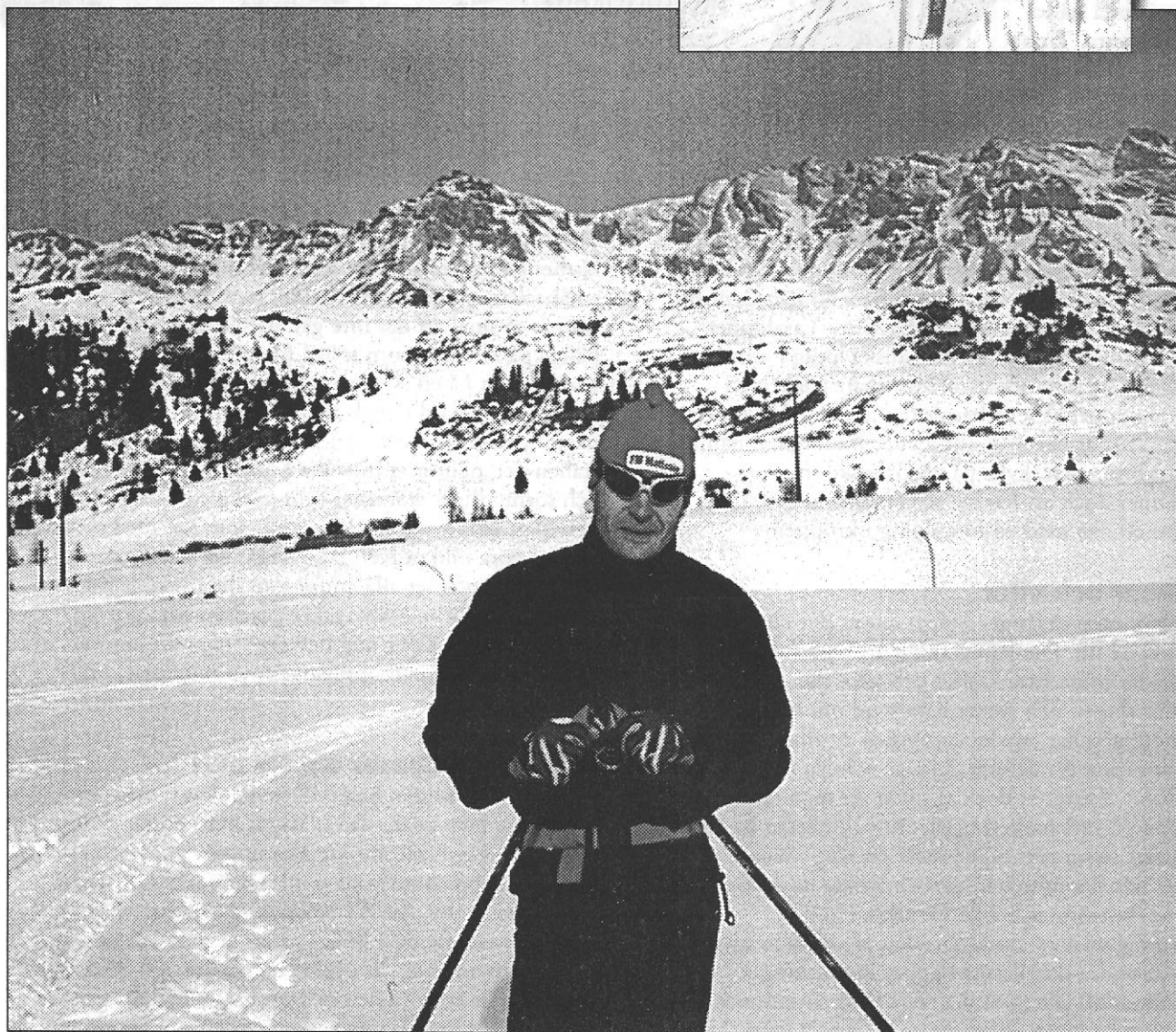
1	Johann Muhlegg, Tyskland	2.56.10
1	Juan Jesus Gutierrez, Spanien	2.56.10
173	Fredrik Trahn	3.47.08
725	Lasse Englund	4.42.38
733	Lennart Hävren	4.44.04
—	Sven Rinman	ej start

Cirka 5000 startande.

Väl hemkommen i Nacka fick jag bihåleinflammation och lindrig lunginflammation och fick gå på penicillin. Tranan blev också sjuk med feber och Lasse blev förkyld. Man funderar på om den här idrotten är så nyttig.

Tranan i god fart
uppför...

Skidororienterings-SM Styrkedemonstration på bredden

Av Fredrik Trahn

IFK Kiruna, Fältjägarnas IF, Kvarnsvedens GoIF och Järila IF. Ja, ni läste rätt! Det var inte bara de stora norrlandsklubbarna som visade bredd på sin elit under SM i Åsarna. Järila visade att Stockholm fortfarande är att räkna med i skidorienteringssammanhang.

Med fem seniorer, en junior, en påhejare och två seniorlag i herrstafetten var Järila den mest omtalade klubben under mästerskapsdagarna vid Åsarnas skidstadion.

Erik inledde bäst med att ytterligare spä på vinterns medaljsamling genom att ta brons på långdistansen. Att det var hårda banor som Thomas Wassberg o Co lagt vittnar resultatlistan om. Torgny Mogren var ordentligt akterseglad på näst sista plats. På hemmaplan!

Kortdistansen visade att gammal fortfarande är äldst medan de övriga värmdes upp inför den stora uppgiften; stafetten.

På stafetten hände ett smått fenomen. Alla utom Erik, som under hela vintern åkt så bra, höjde sig ofattbara steg jämfört med dagen innan, medan Erik istället sänkte sig till årets sämsta resultat. Christoffer som dagen innan hade värmt upp med student-SM i Tur-Telemark i Storulvån hade bäst tid av järilaåkarna.

– Man är ju inte så långt efter egentligen, var Robbans kommentar medan Erik suckade tungt och hängde med huvudet.

Andralaget matchade det amerikanskt uttagna lag 1 väl genom att bli 11:a av 18 lag och Erik både bommade och stämplade fel så att förstalaget försvann ur listan.

Resultat:

Lång distans

H20

3. Erik Wiberg

Kort distans

H20

8. Erik Wiberg

H21

33. Fredrik Trahn

39. Torbjörn Engberg

40. Robert Hanning

47. Mattias Claesson

Stafett

H21

11. Järila 2
(Robban, Chrille,
Classe)

disk Järila 1
(Erik, Tranan,
Tobbe)

Delar av Järlas SM-trupp. Mattias, Robban, Chrille, Tranan och Tobbe

Billing bäst i Vasaloppet

16 Järlaiter åkte någon av Vasaloppets numera fem tävlingar. Snabbast var Putte på Öppet Spår med 5.38, bäst placering fick Billing i Vasaloppet, 2831 och värst var väl Åke som körde två lopp samma vecka. Ytterligare en handfull Järila-medlemmar var också med men hade ofoget att tävla för andra föreningar, företag eller annat avskum. Dessa åkare finns självklart inte med i vår klubbtidning.

Vasaloppet

2831	Tomas Billing	7.03
3633	Leif Matttson	7.26
6188	Åke Hall	8.50
6318	Peter Bergström	8.54
9141	Mats Håård	10.40
9542	Pontus Bråmer	10.56
9543	Claes Jonsson	10.56
----	Jonas Marking	brutit
----	Peter Nordlöv	brutit

Tjejvasan

150	Jija Nilsson	1.57
479	Elisabeth Argus	2.29
487	Kristina Osterling	2.30

Öppet Spår

Putte Hävrén	5.38
Sven Rinman	6.13
Åke Hall	7.30
Jija Nilsson	8.14

45:an

Torbjörn Engberg	3.34
Göran Glanshed	3.59

Nyförvärvet Maria sexa på USM

Av Dan Engberg

Vi lämnade ett snöfattigt Stockholm för att åka upp till Östersund och åka ungdoms-SM i skidorientering. Vi som var uttagna från Järla var Kristin, Maria Andersson som är ny i Järla i år från Gustavsberg och jag.

Den fruktade tågresan på fem och en halvtimme kändes i och med kortspel och annat kul betydligt kortare. När vi kom fram fick vi skjuts med en militär buss till regementet I5 i Östersund, där vi installerade oss i vårt rum som naturligtvis skulle ligga högst upp i femvånings-huset.

Efter någon timme drog vi oss mot invigningen. Det började med att vi gick i ett fackeltåg upp till ett hus på regementet där invigningen skulle äga rum. Det var en rätt så torftig invigning tills det blev dags för den otroligt prestige fyllda "penna-i-flaskatävlingen". Jag blev utvald till Stockholms representant och efter en otroligt hård och svettig final placerade jag mig på en hedrande andraplats och fick en skogsgrön äventyrs-kåsa i pris (Det bör understrykas att min final motståndare hade en betydligt mycket större flaska och därmed större chanser att vinna). Efter många stående ovationer och hurrarop så gick papporna Göran Andersson och Matts Andréé sjyssta som de är, till vallaboden och vallade våra skidor, medan vi andra gick tillbaka till rummet och "pluggade" (slappade). Vi var rätt tidiga i säng med tanke på tävlingen dan efter.

Nästa morgon var rätt seg och det var en bit till matsalen,

men när man väl kom dit så var det ändå skönt att få i sig en rejäl och uppladdande frukost. Efter frukosten började de flesta dra sig mot Östersunds skidstadion, som var TC för tävlingarna. Det var fina spår, lagom kuperat och fint väder; det kunde inte bli bättre.

Bottelopp

Men inte hjälpte det, jag gjorde ett riktigt bottenlopp och placerade mig bland de sista. Kristin gick trots sjukdomar rätt bra och var nöjd med sitt lopp. Maria Andersson gjorde ett bra lopp och placerade sig bra, David Holmberg från Väsby VANN 16-klassen, vilket inte är fy skam med tanke på att de allra bästa från Sverige var med.

Efter lunch gjorde vi i ordning David inför prisutdelningen. Han fick bära på ett stockholmsplakat och dessutom bli utsmyckad med ballonger lite överallt. Men innan prisutdelningen började fick de som ville vara med på en genomgång om skidorienteringsgymnasiet i Mora. När vi sedan gick in i salen där prisutdelningen skulle äga rum, var där proppfullt med folk och väldigt svettigt.

Dessutom så skulle prisutdelningen naturligtvis börja med veteran-SM och därefter ta ungdomsklasserna nedifrån och upp. Men när David äntligen fick ta emot sitt pris fylldes salen med ett sånt jubel att storsjöödjuret slog knut på sig själv.

Efter prisutdelningen var det en kamratmiddag. Meningen var att alla som var med och åkte USM skulle lära känna varandra. Men det blev inte riktigt så eftersom man ändå satt med dem man redan kände. Men det spelade egentligen ingen roll

Artikelförfattaren
viker kartan

Stockholmsgänget samlat

eftersom det var gott käk med både förrätt, varmrätt och efterrätt.

Senare på kvällen var det dags för discot. Självklart dominerade Stockholm på dansgolvet, men efter någon timme drog de flesta tillbaka till sina rum och vid halvelva så drog även jag och många andra. Det var ju ändå en USM-kavel nästa dag. När jag vaknade på morgonen så kände jag mig lite småkrasslig, men jag tänkte att jag väl bara var trött. Efter frukosten gick vi till TC. Det var damerna som startade först och Katarina Alm, Bromma-Vällingby körde första i Stockholms lag. Hon gjorde ett bra lopp och kom in inte alls långt efter täten. Sen körde Kristin ut, även hon gjorde ett bra lopp men tappade någon placering. På sista hade de Maria Andersson Hon gjorde också ett rätt bra lopp och de hamnade tillslut någonstans i mitten.

En kvart efter damerna startade vi. Gustav Veide, Väsby körde första för oss. Han gick rätt bra och kom in i mitten. Nu var det jag som åkte ut på andra och redan i första backen kände jag att jag kanske var

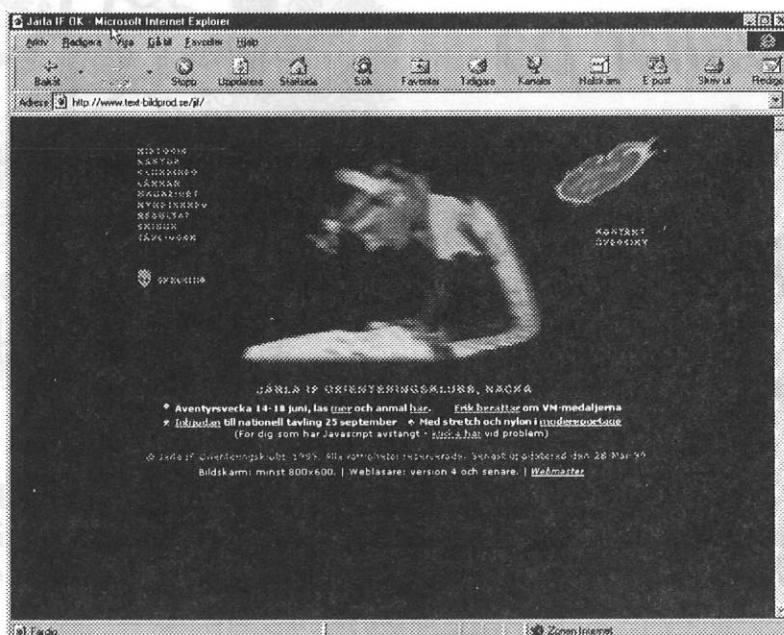
krassligare än jag trott, vilket visade sig vara sant när jag kom hem. När jag kom till varvningen så hade jag gått bra orienteringsmässigt och då var det bara två korta sträckor kvar, men naturligtvis strulade jag till det och bommade fem minuter. Detta gjorde att jag hade tappat den lilla klunga jag var före vid varvningen, så nu var det bara för David Holmberg, Väsby och det gjorde han.. Han hade snabbast tid på sin sträcka och tog in en hel del placeringar. Vi kom sju av cirka 15 lag.

Efter prisutdelningen och lunch skjutsade militärbussen oss ner till stationen i Östersund där vi tog tåget hem till Stockholm.

Tjejerna poserar vid Östersunds skidstadion.

Surfa in på nätets bästa klubbsida

www.text-bildprod.se/jif

"VI FÖLL OCH TAPPADE KONCENTRATIONEN"

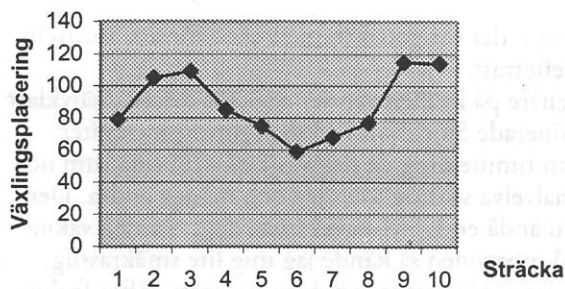
Av Fredrik Trahn

Vi föll och tappade koncentrationen. Så uttrycksfullt och träffande som en av Järlas löpare i 25-mannalaget sa kan man uttrycka sig. Det var precis vad som hände. Utvecklingen blev den raka motsatt mot ifjol. Då började vi som virriga nybörjare och slutade som raketer. I år började vi med tatkänning och slutade som sega tuggummin.

Trots att 25-manna i år låg i september kunde arrangörerna inte hålla vad de lovade. "Ljust och varmt" var en av parollerna efter det vanliga 25-mannascenariot: regn och mörker. Septembervädret hjälpte inte mycket och ej heller Järlas slutresultat som nu blev 114.

De senaste fem åren har sträcka 23, 24 och 25 varit de säkra korten med svagare inledningar. Här har vi ofta kunnat matcha täten tidsmässigt och därför plockat många lag. Istället tappade vi 56 lag, från 59 till 115 på tre sträckor. Då hjälpte det inte att vi hade femkampsrakten Micke Branth på sista sträckan. Det var redan för sent.

Järlas 25-mannalag 1998

UK får ta på sig en del av ansvaret och löparna resten. Kapaciten för att vara bland de 50 första lagen finns ju där.

*Glöm inte vårens
arbetskvällar på
Järlagården*

28 april och
26 maj kl 18.00

Dessa kvällar är det upplagt för rejält med arbete både inomhus och utomhus. Järlagårdskommittén med Matts Andrée i spetsen kommer att se till att det finns jobb till alla. Efter grovjobbet serveras enklare förtäring med dryck.

För mer info: Matts Andrée, Järlagårdskommittén.

JBO -98

Järlamagazinet kan som enda tidning presentera listan på slutresultatet i tävlingen
Järlas Bästa Orienterare 1998.

Plac.	Preliminär Slutlig	03-apr Natt	11-apr Dag	19-apr Dag	24-apr Natt	26-apr Kort-DM	01-maj Dag	15-aug Dag	16-aug Dag	21-aug Natt-DM	23-aug Dag-DM	29-aug Dag	06-sep Dag	20-sep Dag	27-sep Dag	08-okt Natt-KM	11-okt Dag	17-okt Kort-KM	18-okt Dag-KM	Totalt	7/9
Damer 17-																					
1	Ulla-Britta Hall			970		1182	1000					1000	403	524			1000		20	5676	6
2	Lena Jansson					1131	804				855	876	648				912	800	800	5378	6
3	My Heinrup			488		20	612	208		498	571		807	798	570			528	488	3886	6
4	Gunilla Glanshed	20	20		20	20	192	173	507		263	739	554	609	63				800	3401	6
5	Rigmor Frändén								20		1044		108	711			664			2547	5
6	Malin Wiberg					157					468									625	2
7	Christina Bergström			20		20					372			20			20	20		472	6
8	Maria Nimvik					20	402													422	2
9	Marika Andersson-Skantze												356							356	1
10	Anki Holmberg					207						20		20			20	20	20	307	6
11	Marianne Eriksson							20			20			20						60	3
12	Veronica Svedhem											20								20	1
12	Therése Lindgren					20														20	1
12	Birgitta Wiberg					20														20	1
12	Monika Skantzé			20																20	1

Herrar 17-																					
1	Ake Hall	1000	869	927	570	887	1000			1048	1066	747	709		639		738		800	5910	6
2	Tommy Nordlander		856			1010		856	987		1140	784	580	725	629		798	800	800	5593	6
3	Anders Brinkman	666				880		936			951	976	968		837					5548	6
4	Erik Wiberg		750			806	926	743		1026	1136									5387	6
5	Nils Nilsson			523	97	847	701	194	585		930		878	817	918	398	509			5091	6
6	Lennart Hävrén			632		1062					991		815	677	665			745		4772	6
7	Anders Hall		618		918					808			700	473				638		4155	6
8	Lennart Lindström							991	537		778						954		666	3926	5
9	Jan-Erik Wiberg		524		704		437	326			657				632					3280	6
10	Leif Mattsson						571		20		729			510	607	800				3237	6
11	Gustav Grandin	418		222	147	493	243					241	311	373	446	800	234	663		3193	6
12	Mikael Stern											713	441	396	818	720			800	3088	5
13	Göran Glanshed	240	336	20	273	396	191	256	313			449	537	375	520					3077	6
14	Dan Klang		20				575			804					313		726		503	2941	6
15	Jan Lindgren	554	467		664	521	640													2846	5
16	Bo Andersson			20	509	1094		168	283				529			186				2769	6
17	Hans Holmberg			863					166		939									2333	4
18	Fredrik Trahn		984			1022														2006	2
19	Bengt Hall		831			951														1782	2
20	Rolf Karlsson													732		802				1534	2
21	Jonas Rude					775									397					1172	2
22	Jan-Olof Norén				77			20		459						343				899	4
23	Peter Sandström																	730		730	1
24	Rolf Andersson												697							697	1
25	Jonas Andersson					634								593						634	1
26	Ake Good																			593	1
27	Ragnar Andersson						20				20	239							195	474	4
28	Mattias Claesson																	393		393	1
29	Matts André		156	68		76		20			20					20	20	20		340	5
30	Christian Jutvik		220			20	20								20	20				320	6
31	Lars Göransson												229							229	1
32	Jörgen Glanshed			224																224	1
33	Dan Andersson			20		20	124													164	3
34	Hans-Ake Rogell		135									20								155	2

Damer -16																					
1	Elin Andersson-Skantze			819	1000	291		1000	722				988	937		459	642	20	707	5354	6
2	Kristin André			627	822	835	436			782			457	562	180	676	919	814	131	4661	6
3	Yvonne Rogell			453			248				847	386	20	645	718		56		730	3779	6
4	Siri Engberg											300		641					720	1661	3
5	Celia Svedhem			20				655	20			394		20	28		20			1137	6
6	Anna Hall					20		20				428	439						77	984	5
7	Ida Andersson										546	355		20						921	3
8	Kicki Linder												20	20			20			60	3
9	Malin Sandström					20													20	40	2

Herrar -16																					
1	Erik Mattsson	1000		1000	997	1200	863	1000	994	1198	1018	1000		832		800		20	800	6416	6
2	Anders Holmberg							1000	840			397	750	1115	918	550	1000	647	800	5673	6
3	Ville Jutvik		183	843	721	862	843					912	1000	1082	1000	800		537		5656	6
4	Axel Mattsson					909	848	934		1114		691		916	914			35	800	5635	6
5	Dan Engberg					20	641			1049		831						325	608	3474	6
6	Leif Rogell											20	158	545	766			379		3265	6
7	David Andersson-Skantze			26	890	20	279	168					358	693			20	419	387	3026	6
8	Anders Platt			20	412	20		20		310		470	120	662	531		466	187	20	2851	6
9	Kalle Andersson			800		383	377					231		140		53	607	20		2451	6
10	Emil Sundvall			327		20	55	489	20		158	237			20					1286	6
11	Robin Svedhem					20		20				800								840	3
12	Jonas Sandström																		413	413	1
13	Johannes Jans			20				20												60	3
14	Johan Sundvall																			20	1
14	Emil Jansson											20								20	1

Lite resultat från höstsäsongen 1998

Gustav hårdast på natten

Gustav in action

Gustav visade vem som är hårdast när mörkret faller på. Efter att natt-KM var tvunget att strykas i våras kördes en kortare men desto hårdare variant om i Vendelsö en mörk och kall oktoberkväll med herr Grandin som segrare i den största klassen H50.

Segrarnas kilometertider på nära 15 minuter i de tre klasserna vittnar om att Björn Nordin fått till riktigt svåra nattbanor. Teknikern Grandin från Valhallavägen visade sig bemästra mörkret bäst och knep en historisk mästerskapsseger.

– Det var väldigt många år sedan jag vann ett KM, så det känns ju rätt bra, sa nattmästare efter sitt segerlopp.

OM-NATT-KM (HD 14-)

Lyckebyskolan Vendelsö, 8 okt.

H 21 6,2 km

1	Leif Mattson	81.25
2	Mikael Stern	84.34
	Hans Holmberg	Utgått

HD 16 3,9 km

1	Ville Jutvik	64.55
2	Kristin Andrée	67.58
3	Anders Holmberg	71.05

H 50 3,9 km

1	Gustav Grandin	68,25
2	Jan-Olof Norén	79,40
3	Nisse Nilsson	80,25
4	Christian Jutvik	87,26

Lena Jansson
– glad segrarinna
på "korten".

Tommy dubbelsegrade i tuff KM-helg

Det kallades "skandal-KM" av vissa men i själva verket handlade det om en tuff och hård avslutning på säsongen som bara några få lyckades bemästra. Tommy Nordlander var en av dem som lyckats orka hålla formen säsongen ut, knep en dubbelseger och gav banorna högsta betyg.

Kort-KM blev något av ett parklopp i lättsprungen terräng vid Bosöns Idrottsinstitut på Lidingö. Kanske var det tur då söndagens klassiska KM var desto hårdare. Svåra södertörnsbanor i tiomilatterräng vid Rudans skidstadion krävde sina offer. Även här visade sig Tommy vara starkast i H21 och var egentligen aldrig hotad av de som kom i mål och muttrade om uteblivna definitioner. Banläggare denna hårda helg var Järlas två idrotts-högskolestudernade: Micke Branth, Bosön och Robban Hanning, Lillsved.

Resultat Kort-KM 98-10-17

HERRAR 4,0km

1. Tommy Nordlander	30,55
2. Putte Hävrén	32,47
3. Anders Holmberg	35,15
4. Anders Hall	35,40
5. Ville Jutvik	38,18
6. David Andersson-Skantze	41,42
7. Leif Rogell	42,52
8. Dan Engberg	44,04
9. Gustav Grandin	46,59
10. Anders Platt	47,53
11. Erik Mattsson	52,46
12. Kalle Andersson	58,04
Dan Klang	Fel stämplat

DAMER 4.0km

1. Lena Jansson	42,53
2. Kristin André	48,05
3. My Heinrup	50,40
4. Elin Andersson-Skantze	67,31
5. Anki Holmberg	69,53
6. Titti Bergström	73,32

Resultat Dag KM 1998-10-08

H70, 3,5 km

1. Åke Hall	43,15
2. Lennart Lindström	46,25
3. Ragge Andersson	57,15

H50, 5 km (KM?)

1. Göran Glanshed	61,05
2. Gustav Grandin	67,00

H21, 8 km

1. Tommy Nordlander	62,1
2. Peter Sandström	64,30
3. Dan Klang	66,10
4. Mattias Claesson	71,10
Putte Hävren	Utgått

HD 14

1. Anders Holmberg	29,20
2. Dan Engberg	34,15
3. David Andersson-Skantze	39,25
4. Anders Platt	61,30
Ville Jutvik	Fel stämplat

HD 12

1. Erik Mattsson	14,15
2. Elin Andersson-Skantze	16,00

H 10/Inskolning 2,5 km

1. Axel Mattsson	25,20
2. Jonas Sandstöm	31,25

D21, 5 km

1. Lena Jansson	56,10
2. My Heinrup	66,45
3. Kristin André	78,25

D35, 3,5 km

1. Gunilla Glanshed	43,10
2. Anki Holmberg	71,00
3. Ulla-Britt Hall	84,30
Eva Lotta Hall	Utgått
Marika Andersson-Skantze	Utgått

D 10/Inskolning, 2,5 km

1. Yvone Rogell	26,30
2. Siri Engberg	26,45
3. Anna Hall	36,50
4. Malin Sandström	51,00

Uppströms Lariang

Reseberättelse

Av Mattias Claesson

Hösten 1998 packade Mattias trunken och tog en tur till Indonesien

Det är tidig morgon i Tuare, nattens dimma är på väg att släppa sitt kyliga grepp om den lilla byn. Utanför hyddorna pågår morgonbestyren för fullt. Djungelns intensiva ljud blandas med ljudet av skällande hundar och galande tappar. I det tilltagande morgonljuset möter jag människor på väg till dagens arbete på risfälten. En liten pojke vallar en enorm buffel nerför byvägen och några kvinnor som matar höns får akta sig för deras framfart. Barn är på väg till skolan som ligger mitt i byn. Några män gör sig redo för en dag till fots längs slingrande djungelstigar i Badadalen. De är vandringsmän som transporterar varor till och från Gimpu, tre dagsmarcher från Bada.

Jag befinner mig i Lore-Lindu nationalpark på Centralsulawesi i Indonesien. Området är bergigt med toppar uppemot 3 000 meter och täckt av tät djungel. Genom Badadalen flyter Lariang som är Sulawesi längsta flod. Invid den och dess tillflöden ligger små byar utspridda i djungeln. Dalen är svårtillgänglig, närmaste by med vägförbindelse är Gimpu som ligger över fem mils vandring bort.

Jag är enda utlänningen på planet som landar i provinshuvudstaden Palu på Sulawesi västkust och är den enda gästen på det lilla hotellet där jag och den gamla ägarinnan kommer överens om priset med hjälp av teckenspråk och knackig guideboks-indonesiska. Första dagen ägnar jag åt att söka efter

ett sätt att ta mig in i Lore-Lindu västerifrån. Stan är som vanligt i Indonesien smutsig och full av djur som bökar i stinkande avfallshögar på gatorna. Det är ganska svårt att hitta. Jag har en adress till ett guideföretag men när jag äntligen lyckas ta mig dit visar det sig att det har slagit igen. Turistbyrån är stängd. Jag är hela tiden gatans huvudattraktion och allt jag gör följs med spänning och under ivriga tillrop. Jag har ingen framgång, situationen känns ganska hopplös eftersom jag inte talar BasaIndonesia. Ingen talar engelska förutom hälsningen "Hello mister" som alla kan.

Hemma hos Mr Darwin

När jag återvänder till hotellet efter middag möter jag Mr Darwin Sumang som bevakar en viktig badmintonmatch framför hotellets svartvita tolvtummar. Han talar engelska och säger att han är guide med stor erfarenhet av Lore-lindu och Bada. Han berättar om tidigare turer och planer på nya äventyr i den otillgängliga djungeln som jag kommit för att besöka. Jag följer med honom hem för att prata mer om olika delar av djungeln, genom ett virrvarr av mörka gränder och bakgator. Han bor i ett rangligt träskjul med plåttak och stampat jordgolv på en bakgård. Han ursäktar sig generat för de enkla förhållandena och säger att de letar efter något större. Hans fru är inte hemma så vi har hela huset, stort som en Volvo, för oss själva.

Det finns ingen karta att tillgå över området men Darwin har ritat sin egen "tourist map" som han visar mig olika turförslag på. Vi kommer överens om en tur uppströms Lariang på fem, sex dagar. Han är nog lättad att ha hittat en klient vilket inte kan vara lätt i dagar av politiskt och ekonomiskt kaos i landet. Svenska ambassaden har liksom de flesta andra kallat hem sin personal och rått alla svenskar att lämna landet. Som tur är är Sulawesi långt från upploppens Jakarta och jag upplever inga oroigheter. Vi kommer att följa den stig som är lokalbefolkningens länk till omvärlden och övernatta hos familjer i byarna längs vägen. Till min belåtenhet är han beredd att ge sig av redan tidigt nästa morgon.

Färden till Gimpu i en tungt överlastad minibuss går längs en hisnande bergsväg. Bitvis har stora delar av vägen rasat ner i dalen. Ibland är den blockerad av stenras och nedfallna träd från djungeln ovanför oss. I Gimpu som är sista byn med vägförbindelse på vår färd övernattar vi hos en familj som Darwin känner. Det känns konstigt att se hur de arbetar i timmar med att förbereda våra måltider över öppen eld för

att sedan dela på det som blir över. Pappan är en brilliant schackspelare och sätter både mig och Darwin på plats efter maten.

Nästa morgon lämnar vi snart risfälten runt byn och omsluts av tät mörk djungel. Stigen slingrar sig upp och ner längs Lariangs branta sluttningar. Den är så smal att den precis ger plats för en vandrare och ibland måste man huka sig under nedhängande lianer. Man behöver bara titta åt sidan för att inse hur fruktansvärt krävande det är att ta sig fram genom obanad terräng här. Öronen fylls av djungelns eget ljud, insekter och fåglar, vinden i de höga träkronorna och ibland en apa som skriker långt borta. Stigens framkomlighet är viktig för livet i byarna uppströms men den branta terrängen och häftiga regnfall orsakar många förödande jordskred. Den behöver därför ständigt underhåll och vi möter flera patruller av hårdföra män utrustade med hackor och spadar. Ibland tvingas de ändra stigens sträckning helt förbi stora ras. Vissa passager har de inte hunnit reparera ännu och där kan det vara mycket besvärligt att ta sig fram, väldigt brant och underlaget är hal, röd lera.

Tafsande kostar bufflar

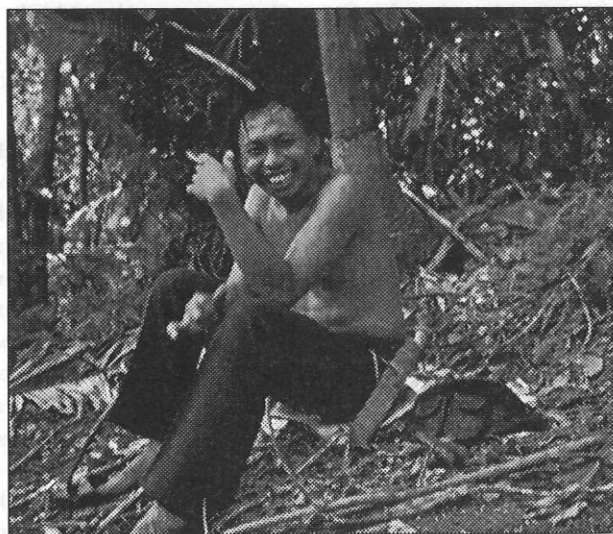
Vandringsmän från Bada övernattar hos släktingar i Moa som är dagens mål. Byn är vackert omgärdad av gröna risfält som är uthuggna ur djungeln och omges av två strömmande forsar. Det första som slår mig när vi vandrar in är avsaknaden av smuts och förfall. Som främlingar är vi gäster hos "Kempala Desa",

byns överhuvud. Hans familj har samhällets största hus med en stomme av betong till skillnad från övrig bebyggelse som är konstruerad helt av bambu och flätade palmblad. Jag och Darwin får var sitt rum med en säng och stenhård madrass av fibrer från bomullsträd. Vår värd tillagar själv kvällens ris och det tar ännu längre tid än vanligt, Kempala Desa är bättre på politik än matlagning. Ett exempel på hans regler är de dryga böter som gäller om man rör en flicka vid bröstet.

Om man vidrör med hela handen, fem fingrar, är man

skyldig att betala henne fem bufflar medan ett finger återgäldas med bara en buffel. På kvällen badar vi i en fors under glada tillrop från några kvinnor som sköljer tvätt i vattenbrynet.

Nästa dag är vi återigen helt uppslukade av djungeln. Den omger oss från alla håll som ett väsen, hela tiden kryper den nära, nära inpå. Jag upplever den med alla sinnen men den känns omöjlig att fånga i ord eller bild. Fastän det är årets torraste månad gör luftfuktigheten mina kläder dyngsura och omöjliga att torka. Hettan gör att jag dricker enorma mängder

Mr Darwin – en riktig guide att hålla i handen när det stormar

Mystiska megaliter i
Badadalens hjärta

vatten som måste kokas och bäras med varje dag för att undvika sjukdomar. När vi möter vandringsmän stannar vi alltid till en stund för att utbyta nyheter och information om stigens framkomlighet. De använder alla väldigt enkel utrustning, inte ens rygg-säckar till sina tunga bördor, de flesta har lasten invirad i en filt som hängs över ryggen. Alla har en machete vid midjan och vandringsstav används av en del.

Det finns många förvirrande korsningar och det skulle vara nästan omöjligt att hitta rätt utan Darwin. Han är en mycket bra guide med stor lokal-kännedom men också medveten om vad som händer utanför Sulawesi. Han berättar om historia och kultur i Badadalen och förklarar nog när jag frågar. Folket här talar ett eget språk och har en egen religion parallellt med kristendomen. Arkitekturen är också speciell och starkt knuten till kulturen, husen har spetsiga tak, ofta med symboler som reser sig från nocken. De flesta byggnaderna är tillverkade av trä med väggar av tätt flätade palmblad och ordnade i ett grovt gatumönster. Darwin är samtidigt djupt bekymrad över den enorma kris som råder i landet, rupiens värde har minskat med över 600 % på ett halvår. Han frågar också mycket om den lilla del av världen som jag känner och vi pratar om bra och dåliga sidor med de olika civilisationerna.

Naturen på Sulawesi är unik eftersom ön ligger på gränsen mellan Asiens och Australiens naturtyper. Väldigt många av djur och växtarterna finns ingen annan stans. Vi ser och hör många olika fåglar och får ibland gensvar när vi härmar deras läte. Otroliga fjärilar stora som min öppna hand är också vanliga. Aporna håller till högt uppe i träden och är väldigt skygga och svåra att upptäcka. "Blacksnake" är en vanlig orm, svart och ungefär 150 cm lång, vars gift kan vara dödligt men som normalt är ofarlig. Längre in i djungeln jagar männen efter gigantiska pytonormar som kan svälja hela vildsvin och anses vara en riktig delikatess.

Shoppa lite barkstycken

I djungeln växer också rikligt med frukt, ett för mig

välkommet komplement till riset. Färska kakaoböror har en syrlig smak, helt annorlunda än torkad kakao. Nyplockade kokosnötter har en annan, intensivare smak här på hög höjd och ibland har vi tur med hjälpsamma pojkar som klättrar upp efter dem åt oss. Barken från Banyan-träd kan skäras loss och bearbetas tills den blir mjuk och förvånansvärt hållbar, av den syr man kläder som numera bara används vid högtider. De färgas i speciella mönster med färgämnen från djungeln. Hela processen är ett tidskrävande och bortdöende hantverk. Vi möter en tystlåten man på stigen som är känd i dalen för sin skicklighet i att måla på bark. Han öppnar sin säck och visar flera konstverk och jag får köpa ett litet vackert målat barkstycke av honom.

Vi spikar några megaliter

Fjärde dagen närmar vi oss Badadalens hjärta och går mestadels över öppna risfält. Darwin har liksom de flesta infödda gått barfota hela vägen utom över vissa besvärliga partier där han använder guldfärgade badtofflor. Över risfälten finns egentligen inget alternativ, jag följer hans exempel och känner den fina leran omsluta fötterna. Här i centrala Bada finns mystiska megaliter som upprättat av en nu utdödd och bortglömd kultur. De imponerande granitskulpturerna som är utspridda i dalen och svåra att hitta till är daterade till 10 000 - 5 000 före Kristus. Darwin leder mig träffsäkert genom stiglösa områden till några av dem. Den största är över fyra meter hög och föreställer en stående mansgestalt med stora stirrande ögon. Den har fått kraftig slagsida genom årtusendena och på de nedre delarna syns avteckningar efter tidigare marknivåer. Vi passerar också genom ett komplex av stora megaliter, runda "tunnor" av sten, ordnade i ett stort symmetriskt mönster på marken.

Dagens kultur i Bada har inget att göra med megaliterna, däremot är det många invånare som undviker dem och inte vill att andra ska besöka dem heller. De mäktiga skulpturerna sätter verkligen fantasin i rörelse, vem upprättade dem och varför? Kanske ställde sig den svenske natur och kulturforskaren Walter Kaudern samma frågor 1916 när han

Reseberättelse

påbörja-
de en
fyra år

lång forskningsresa till området. På den tiden var det verkligen en avlägsen trakt men han tog ändå med sig sin familj, hustru och två små barn, och bosatte sig i djungeln. Deras storslagna äventyr finns återgivna i reseberättelsen "I Celebes obygder", Sulawesi hette tidigare Celebes.

För att nå Badas huvudby Gintu måste vi ta oss över Lariang. På väg mot floden passerar vi några män som arbetar på risfältet. Darwin förklarar att vi vill korsa Lariang och en av dem följer oss till stranden. Där har han en lång bambuflotte som han för oss över på, manövreras den tio slankt breda farkosten med en lång stör. Vi sitter gränsle över en förhöjning i mitten och håller i oss, flottan rör sig mycket snabbare nedströms än framåt. I strandkanterna fiskar några pojkar med kastnät och vadar till bröstet i det strömmande vattnet.

Lite mer av omvärlden har sipprat in i Gintu än i byarna längre västerut i Bada. Det beror på den väg som håller på att byggas från Tentena sju mil österut. Än så länge är den bara ett spår genom djungeln, ibland framkomligt med jeep. Här finns elektricitet i många hus och bygatan är asfalterad, människorna tar sig runt på motorcyklar. Husen är fler och större och har inte den speciella Bada-arkitekturen, allt liknar lite mer en alldaglig indonesisk by. Här övernattar vi inte hos Kempala Desa eftersom det finns ett losmen, en form av enkelt logi som är mycket vanligt i Indonesien. På kvällen besöker vi Darwins svärföräldrar och överlämnar ett brev från hans fru.

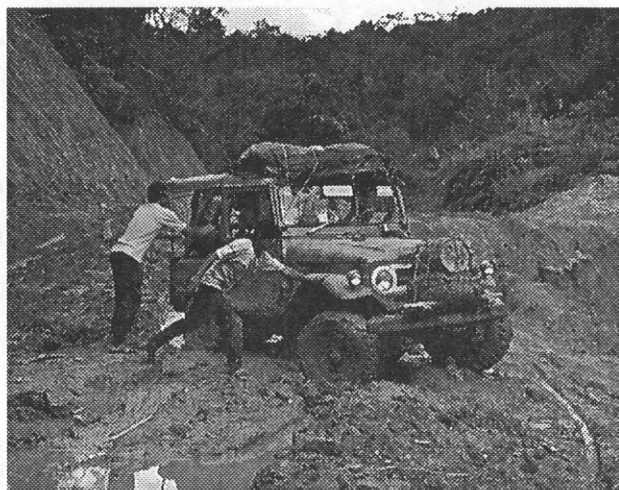
Fortfarande är dalens 7 000 invånare nästan helt självförsörjande och ganska oberoende av omvärlden. De fridfulla små byarna verkar vara helt opåverkade av landets kris, i skarp kontrast till de eländiga förhållanden jag sett i andra delar av landet. Samhället har en enkel men fungerande organisation med nyval av Kempala Desa vart åttonde år och allmän arbetsplikt för gemensamma intressen som stigens framkomlighet och risfältens bevakning. Varje morgon klär sig alla barn i vit nystruken skjorta för att gå i skola under förmiddagen innan det är dags att hjälpa till på risfälten.

Rykten går om en jeepförare

Det är som sagt årets torraste månad och rutten till Tentena är framkomlig. Darwin letar länge efter en jeepförare som kan lämna Gintu imorgon. Han får tag i en förare men när han provkör jeepen visar det sig att bromsarna är alltför dåliga. Ett rykte har spritt sig att Jeffery är på väg till Gintu nu i kväll och skall tillbaka till Tentena redan imorgon. Jeffery är Badadalens bästa jeepförare som kör en Landcruiser med förhöjd markfrigång så Darwin är mycket nöjd när han sent på kvällen rullar in på bygatan. Bilen låter och ser ut som den har varit med ett tag. Totalt nerlerad och med tak av pappkartonger, reservdunkar och extrahjul surrade fram och bak.

Sju mil på sju timmar

Terrängbilstävlingen Camel-trophy avgjordes på den här sträckan i slutet av 80-talet. Terrängen är verkligen oländig och vi stannar snart och sätter grova kedjor på däcken. Jeffery rattar det lilla, tungt lastade krutpaketet genom djup lera, över floder och uppför osannolika branter. Flera gånger är jag säker på att vi ska fastna eller slira ner i någon avgrund men det händer aldrig. Efter mycket uppförskörning har vi fantastisk utsikt över hela dalen. Till hjälp har Jeffery en Co-driver som sitter på motorhuvu. När ett hinder dyker upp i spåret, t.ex. ett nedfallet träd eller en stenbumling, hoppar han av i farten och springer före ekipaget för att röja väg. Oftast är han så snabb att Landcruisern inte behöver stanna och han är sedan farligt nära att bli överkörd innan han studsar tillbaka till sin plats på huvu. Förbi vissa besvärliga partier får passagerarna på flaket hoppa av och knuffa på och ibland gräver Co-drivern bort den värsta leran innan vi passerar. Färden är sju mil lång och tar lika många timmar vilket anses vara mycket snabbt.

Co-drivern jobbar hårt i gammal Camel Trophy-terräng.

Tentena är en liten stad som ligger på huvudvägen över Sulawesi. Den ligger vackert där Posofloden rinner ut i Pososjön och på floden finns stora fällor för tropiska ålar. Här är det dags för mig och Darwin att skiljas åt. Han har en lång bussresa framför sig tillbaka till Palu. Jag säger tack och vi lovar att skriva till varandra. Han vandrar mot busstationen med en stor rissäck som han köpt i Bada över axeln. Jag går åt andra hållet och tar in på ett litet hotell vid floden. På kvällen stöter jag på andra backpackers och det känns skönt med västerländskt sällskap, helt klart det jag uppskattar mest med att vara tillbaka i ett mer lättillgängligt område. Annars är det lätt att se nackdelar som fattigdom, smuts och hetsiga försäljare.

Skogsbolagen har hittills lämnat det mesta av Sulawesi i fred eftersom det är så otillgängligt och bergigt. Men vägarna blir fler och avverkningsmekaniken utvecklas också. På Kalimantan, indonesiska Borneo, strax västerut finns knappt någon regnskog kvar. När vägen till Gintu blir klar om ett antal år kommer den också att innebära en skoningslös förändring av allt liv i Badadalen. ■

Äventyrsvecka för Järlas ungdomar

Årets äventyrsvecka går av stapeln 14-18 juni (v 24). I princip kommer upplägg-
get att se ut som förra året, med vissa justeringar. Bland annat har vi lagt några
egna aktiviteter för våra egna ungdomar. Alla som är födda 1990 och tidigare är
välkomna att delta. En förutsättning för att våra egna ungdomar ska få delta är
en motprestation av förälder eller annan vuxen. Med det menas att en vuxen
ställer upp en dag som ledare under Äventyrsveckan. Utöver detta betalar våra
ungdomar maten till ett självkostnadspris (100:-, 150 :-).

Preliminär anmälan och önskemål om dag för ledarinsats kan göras under april
månad. skickas till Peter Sandström Runvägen 8, 133 38 Saltsjöbaden, e:mail
kerstin.sandstrom@mbox302.swipnet.se

SOMMARJOBB UNDER ÄVENTYRSVECKAN?!

Vi söker två järlaiter, exempelvis gymnasieungdomar, som vill hjälpa till i sko-
gen under Äventyrsveckan 14-18 juni. I arbetsuppgifterna ingår även visst
pappersarbete under maj månad, förberedelser, inför Äventyrsveckan. Mat,
fri träning och en mindre ersättning utgår.

Vi behöver ditt svar snarast möjligast- dock senast under april månad.

Ring i såfall till Peter Sandström 717 90 93

eller skicka mail till: kerstin.sandstrom@mbox302.swipnet.se

Anders Nissar – ny tränare

Av Fredrik Trahn

Sedan årsskiftet har vi en anställd tränare i Järla. Inte vilken tränare som helst, utan en före detta förbundskapten. Anders Nissar har tagit på sig uppdraget att vara tränare främst för de äldre ungdomarna. Men även andra kommittéer har möjlighet att använda sig av resursen.

Anders har anställts då vi under senaste året känt ett stort behov av en extern tränarresurs. Någon som både har tid och kunskap att ta hand om träningen på ett professionellt sätt.

Vi minns hur bra resultatet blev då vi senast hade en utomstående tränare. Ola Kåberg från OK Ravinen jobbade under två år i början av 90-talet

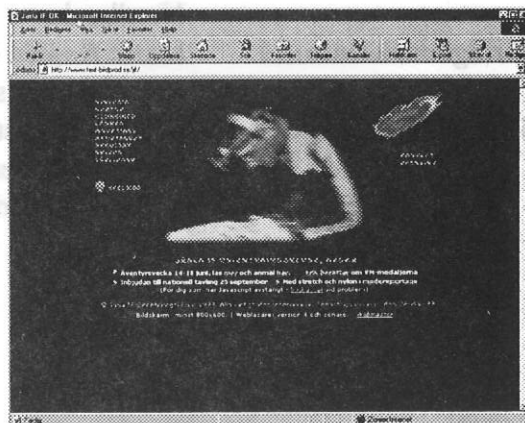
som ungdomstränare med mycket gott resultat. Det var han som lade grunden till de många fina resultaten som senare gjordes av Robban, Erik, Tobbe, Christoffer, Kenneth, Jakob, Micke och Mattias.

Anders Nissar kommer från Bromma OK men har under senare år sparsamt tävlat för Vattenfall. De stora meriterna har han som tränare. Under slutet av 80-talet var han förbundskapten för skidororienteringslandslaget och har alltid haft en brinnande känsla för skidåkning och skidorientering.

Därför är kanske Anders Nissar den perfekta tränaren i Järla. Järla som lever mycket på sin för Stockholm unika programidé med orientering, skidåkning och skidorientering på programmet.

Anders är en ovärderligt resurs om vi som behöver hjälp har förmåga att utnyttja honom.

Surfa in på nätets bästa klubbsida
www.text-bildprod.se/jif

VALDA VID ÅRSMÖTET

Årsmötet för verksamhetsåret 1999 hölls på Järlagården
den 17 november 1998.

Här är klubbens förtoendevalda.

Styrelse:	Ordförande	Nils Nilsson
	Ledamöter:	Annika Sundvall (kassör) . Lars Göransson, Mattias Claesson och Hans Holmberg valdes 1997 på två år och har alltså ett år kvar. Två styrelseplatser är vakanta och skall tillsättas vid föreningsmöte i februari.
	Suppleant:	Måns Tham
Revisorer:	Ordinarie:	Rolf Ljungkvist
	Suppleant:	Ragnar Lindgren
Valberedning:		Jonas Andersson (sammankallande) och Bo Göransson.
Tränings- och tävlingskommitté, TTK:		Anders Brinkman (sammankallande), Bo Göransson samt en representant från vardera styrelsen och ungdomskommittén.
Elitkommitté:		Fredrik Trahn
Ungdomskommitté:		Leif Mattsson (sammankallande), Eva-Lotta Hall och Hans Holmberg
Uttagningskommittéer:		
	HD -16	Ungdomskommittén
	H18-35	Fredrik Trahn och Bengt Hall (inkl. 10-mila och 25-manna)
	H35-	Lennart Hävrén och Nils Nilsson
	D18-	Lena Jansson och Rigmor Frändén
Kartansvariga:		Jan Lindgren och Christer Karlsson
Tävlingsanmälare:		Lena Jåfs
Tiomilaansvarig:		Fredrik Trahn
JBO + förtjänsttecken:		Gustav Grandin och Jörgen Glanshed
Materialförvaltning:		Karl-Erik Nordlander (klädförsäljning åligger kanslisten)
Informationskommitté:		Jonas Andersson (hemsida), Fredrik Trahn (Järlamagazinet), en representant från styrelsen samt kanslisten.
Festkommitté:		Bo Andersson och Dan Andersson.
Grankommitté:		Gustav Grandin, Lars Kleen, Karl-Erik Nordlander och Tommy Nordlander
Järlagårdskommitté:		Matts Andrée (sammankallande), Rolf Ljungkvist, Peter Sandström och Anders Asplund
Skidorienteringskommitté	(vald i augusti för perioden 1 sept -98 till 31 augusti -99):	
	Jan-Erik Wiberg (sammankallande), Lars-Olof Hanning, Lars Kleen och Torbjörn Osterling	

Sommarserie

Datum	Arrangör	Plats/samling	Karta
-------	----------	---------------	-------

1. 8/6	SoIK Hellas		
2. 15/6	Stigfinnarna		
3. 22/6	Skarpnäcks OL		
4. 29/6	Skogsluffarnas OK		
5. 6/7	Sofia CK		
6. 13/7	Järla		
7. 20/7	IFK Enskede		
8. 27/7	Snättringe		
9. 3/8	Mälarhöjden		
10. 10/8	Fredrikshov/Söders OL		

1.
Fredrikshofs IF
Anders Ekelin
Ystadsvägen 72
121 49 JOHANNESHOV
08-648 41 45

2.
IFK Enskede <http://www.ifkenskede.se/>
Bo Hedlund
Krokvägen 50
122 62 ENSKEDE
08-648 25 34

3.
Järla IF <http://www.text-bildprod.se/jif/>
Fredrik Trahn frahn@usccmail.bms.com
Alphydevägen 67
131 35 NACKA
08-718 14 62
(Nils Nilsson nisse.nilsson.nacka@telia.com)

4.
Mälarhöjdens IK <http://hem2.passagen.se/mikol/>
Per Samuelsson per.samuelsson@ki.ericsson.se
Aspövägen 103
125 40 ÄLVSJÖ
08-99 37 15

5.
Skarpnäcks OL <http://w1.839.telia.com/~u83902226/>
Joel Ahlqvist joel.ahlqvist@stockholm.mail.telia.com
Rusthållarvägen 103
128 43 BAGARMOSEN
08-648 46 74

6.
Skogsluffarnas OK
<http://www.rat.se/homepages/erik/skogsluffarna/index.htm>
Rune Englund
Britas Gränd 4 nb
141 46 HUDDINGE
08-774 16 07

7.
Sofia CK
<http://www.torget.se/users/p/pk69/sofiack/orientering/index.html>
Rune Agén
Gärdesvägen 5
147 41 TUMBA
08-550 379 93, 530 302 28

8.
Stigfinnarna
Ingemar Fröjd
Bandyvägen 19
129 49 HÄGERSTEN
08-646 68 18

9.
Snättringe SK <http://www.snattringesk.a.se/>
Rune Rådestrom rune.radestrom@stfi.se
Loftvägen 5
142 35 SKOGÅS
08-771 75 95

10.
Söders OL <http://www.algonet.se/~soeders/>
Anna Larsson soeders@algonet.se ???
08-770 40 60

11.
SoIK Hellas <http://www.torget.se/users/h/HELLAS/>
Frej Fernström frej.fernstrom@compaq.com
Generalsvägen 6
184 51 ÖSTERSKÄR
08-540 202 63, 070-529 83 35

HET NYLON

Adressändringar

Martin Larbo
Stockholmsvägen 60B 3tr
181 42 Lidingö
08-767 57 93

Henrik Stjernström
Kullevägen 29, 439 39 Onsala
0300-617 00

Isa Trahn
Berguddsvägen 65, 133 33 Saltsjöbaden

Christoffer Sandberg
Tunastigen 66, 973 44 Luleå
0920-606 37

Nya medlemmar

Brett Weihart, 29, är en kavle-skicklig australiensare som bestämt sig för att tävla i svart-vitt från och med i år. Brett har bott i Sverige i fem år och har via Tullinge och Ravinen äntligen hittat rätt.
adress: Brett Weihart c/o Larsson, Slätbaksvägen 19,
120 51 Årsta, tel 08-818665

Värvades i skogen

Jani Lojonen, 27, är en löpstark smålänning från Bredaryds SOK som kommer att tävla i Järlas färger från och med i år. Värningen skedde under ett slitsamt träningspass i Nackaresservatet. UK gnuggar händerna och ser fram emot förstärkningen till Tiomila.
adress. Halmstadsvägen 29, 121 51 Johanneshov,
tel 08-649 63 19

Maria Andersson är ny skidorienterare från Gustavsberg i D16. Har redan nu i vinter gjort mycket bra ifrån sig i Järlas färger, balnd annat på USM.

Gammal i klubben

Martin Gustavsson har efter fem år i Järila bestämt sig för att lämna klubben. Efter framgångsrika år i Järila med SM-guld och SM-silver i skidororienteringsstafett har han nu bestämt sig för att trappa ner i Domnarvets GoIF då han pluggar i Borlänge. Orientering ska han att tävla för Strängnäs-Malmby.

Dan Klang, känner nu att han inte längre har samma intresse som förr, dessutom har han ett tufft år framför mig på Teknis. På dessa grunder beslutar sig Dan för att återgå till singamla klubb Hellas, där även hans far fortfarande är aktiv, och eventuellt springa en del mindre tävlingar när andan faller på och krämporna är mindre påtagliga än för tillfället.

Multisport

Efter Järlamagazinets artikel om Järlas lag i skidalpinnistävlingen Kebenkaise Classic i förra numret har intresset för multisporttävlingar ökat i klubben. Olof Stjernström sprang i augusti Fjällräven Extrem Marathon, F.E.M., (tidigare Björkliden International Mountain Marathon, B.I.M.M.). "Stenhårt men kul" är Olofs kommentar. Tävlingen dominerades av orienterare med Peter Ivarsson som segrare ännu en gång.

Robert Hanning deltog i oktober i Multisport Adventure Race i Karlstad. Sju timmar och femtioåtta minuter höll han och lagkamraten på för att kämpa till sig en andraplats denna helg då det var höstens sämsta väder.

Rykten talar nu om att flera medlemmar är sugna på att haka på trenden. Lag i svenska skidalpinism cupen och Multisport Adventure Series har aviserats. Kanske dags att bilda en multisportsektion?

